

Krug

Riječ „pandemija“ nastala je od grčkih riječi „pan“ (sve) i „demos“ (narod), označava koncept prema kojem svako globalno može biti izložen infekciji i dio njih će se proporcionalno razboljeti. Od iskona, egzistira jedna pandemija od koje se preživi, ali oстане se mrtav godinama. Bolest ne čeka kako bi stigla na dnevni red. Do zaraze dolazi uzajamnom izradom novih infekcija u svakoj generaciji čiji postulati su grumeni različitosti u običnim ljudima. Tako je i on ušao u lanac zaraženih.

Otvore mu vrata i slobodan je. Ne zna kuda bi. Hoda iza vršnjaka i porodice, oni su mu lakovjerni. Već se svijet počinje zatvarati i stezati. Ovo može, ovo ne može, ovo je dobro, ovo nije dobro, ovo može reći naglas, ovo ne smije. Njegov uspjeh se determinira sumom spajanja dlanova, a vrijednost brojem reakcija na postavljenu objavu. U okruženju koje nema mogućnosti da odvraća djecu od sudbinski im zadane nesreće, porodično naslijeđene ili određene po genetskom, etničkom, staleškom ili klasnom pravilu nasljeđivanja, u tom je okruženju možda i optimalno biti zloban, ako su već rođeni u takvoj porodici. On na plećima i u duhu nosi trulež koji su mu istresli drugi iz njihove sopstvene mrkline. Drugi koji lažu čim zinu. Nije više u otvorenom lancu, postaje dio kruga. On je i nula iz koje sve kreće i u koju se sve, na kraju, vraća. Pronalazi arhetip, čežnju da se po narudžbi udalji od svog istinskog identiteta, od čistote i plemenitosti iz koje je potekao. Posjeduje, kao i svaki drugi čovjek, jednu svoju dubinu čije dno drugi ne mogu dotaknuti, čak ni oni koji su mu najbliži. Nestao je nečujno, izgubio svoju izvornu funkciju u ovom svijetu. Iako se na prvu činilo da je u suprotnoj ulozi od žrtve našao dugoročno rješenje, na koncu se ispostavilo da ga je to rješenje i uništilo. I uspije, bar većinu dana, stati na noge i krčiti put uprkos tome što je kao brana napukla na Neretvi. Stopi se u masu, kamuflira u prosječnost, postane segment istog soja ljudi i izgubi se. Shvata latinsku izreku: “Život čovjekov je vječna borba”. Mnogo se bola i patnje nanosi, svoje i tuđe, a da se nikad ne dobije prilika da se o tome nešto kaže. Opkoljen nemoći, postaje tvorevina straha i pristajanja na šutnju. Samo djela mogu učiniti čovjeka čovječnijim jednog dana. Sve osim toga je varljivo. On ne želi okončati šutnju, uzeti lijek. Ni on, ni oni oko njega. Lažu da ne mogu, mogu, ali ne žele. Time ostvaruju besplatnu članarinu za krug.

Ni lijek ni vakcina nisu pruženi Denisu, Mahiru, Medini i ostalim. Neki se još nisu zarazili, ali će i oni uskoro. Može se desiti u učionici, u parku, na igralištu, u kancelariji, u

dnevnom boravku. Koliko još pari očiju i ušiju neće pružiti lijek za ovu pandemiju? Za njih je pandemija čista laž i pretjerivanje. Kada osjete na svojoj koži i prestanu biti slijepi, onda će ih moriti do posljednjeg daha, tegliti za rukav, opominjati i boljeti. Savjest. To nikako nije izmišljotina filozofa iz davnih vremena kada duša nije bila ništa više od konfuzne ideje. A on? On će napokon okončati šutnju. Otvorit će zatvoreni krug.